

[Ragnhild Andersen.]

derne. Han sagde: gå nu ikke hjem og spis sukkeret i aften. Jeg kan godt forstå, at han sagde dette til disse fattige, der, som det også blev fremført af den samme invalid, havde 200 kr. om måneden — det er jo nogenlunde invaliderent —: Vi kan ikke leve for 200 kr. om måneden, vi kan ikke spise os mætte. Her hører jeg i aften, føjede han til, at vi har mulighed for at få en bolig til 36 kr. om måneden; jeg er rede til at løbe, hvorhen det skal være, for at få en forsvarelig bolig til 36 kr. om måneden. Imidlertid ved man godt, at selvom man hører sådan noget på et møde, må invaliderne løbe både her og dér, ligesom også rentemodtagerne må, for at skaffe sig en bolig af den art, der her er tale om, nemlig en bolig med boligunderstøttelse.

7 år efter hører vi invalidernes egne ord for, hvor slemt det er, hvor hårdt de sidder i det. Hvad sagde de den aften? Jeg kan forstå, at den ærede ordfører for socialdemokratiet hr. Kaj Andresen ikke er klar over, hvor påtrængende nødvendigt det er at hjælpe invaliderne og rentemodtagerne, ikke i en fjern fremtid, når kloge mænd — og kvinder med for den sags skyld — kan være nået til samling om et eller andet, men i dag, da det brænder på.

Invaliderne sagde, at de ønskede arbejde, og den højtærede socialminister erklærede — og tilsvarende sagde andre —, at det var noget af det, der lå ham mest på hjerte. Det er meget smukt og meget godt, og jeg anser det for rigtigt, at der så hurtigt som muligt og i så stort omfang som muligt skaffes beskæftigelse til invaliderne. Ethvert barn ved imidlertid, at invaliderne ikke alle kan få beskæftigelse, ikke alle kan påtage sig almindeligt arbejde, og ethvert barn ved, at de ikke kan klare sig med den indtægt, de har. Vi har i dag 40 000 invalider. De 27 000 af dem får fuld rente, d. v. s. at kun 13 000 har en eller anden lille indtægt ved siden af, men alle disse mennesker må dog have ret til at leve som mennesker. Der er forsørgere, der sidder med børn og familie, og mange af dem har ikke engang så stor en indtægt som de, der er arbejdsløse og går til kontrol.

Hvad sagde invaliderne? De sagde, at de ønskede at få forhøjet invaliditetstillægget til det dobbelte. Hvis det ærede medlem hr. Kaj Andresen havde gjort sig den ulejlighed bare at læse vort partis

forslag igennem, ville han deri finde en imødekommenhed overfor det ønske, invaliderne selv fremsatte i Odd Fellow-palæet om fordobling af invaliditetstillægget. Det vil betyde en beskedent forhøjelse på henholdsvis 21, 22 og 23 kr. om måneden til invaliderne i de tre kommunegrupper: landkommuner, købstæder og København. Invaliderne gjorde gældende — og jeg hørte ingen af de nævnte ærede medlemmer af det høje ting stå op og bestride det —, at de i sammenligning med andre i samfundet var blevet sat tilbage med 12½ pct. De sagde: arbejderne og tjenestemændene får deres indtægter reguleret efter pristallet; det får vi også hvert halve år, og det er vi glade for, men arbejderne og tjenestemændene har ved overenskomstforhandlingerne tillige den mulighed at skaffe sig midler hjem til dækning af den dyrtidsforhøjelse, de ikke har fået dækket gennem pristalsreguleringen. Lønarbejdernes og tjenestemændenes indtægter er steget med 12½ pct. mere end rentemodtagernes, og rentemodtagerne har altså ønsket en beskedent forhøjelse til regulering af dette forhold.

De pegede på, at rentemodtagerne ude over landet er delt i tre kategorier. Jeg vil gerne sige herom, at den graduering i de tre kommunegrupper, som har bevirket en meget lav rente i landkommunerne, en lidt højere i købstæderne og en noget højere, men dog stadig utilstrækkelig rente i København, ikke alene er urimelig, men hviler på et grundlag, som ikke er noget grundlag. Rentens størrelse i landkommunerne er 74 pct. af hovedstadens takst, og i købstæderne er den 88 pct. af hovedstadens takst. Det er aldrig blevet klarlagt, hvorfor disse procenter er blevet lagt, som de er. Det har man gjort efter et skøn, og hele gradueringsordningen hviler i dag på et urimeligt skøn; det bør rettes.

Når det i dag siges, at mit parti har hentes synspunkter i folkeforsikringskommissionen og stiller sine forslag på basis af drøftelser og andet arbejde, som foregår i folkeforsikringskommissionen, så burde ikke mindst det ærede medlem hr. Kaj Andresen mærke sig, at vi på dette såvel som på alle de øvrige områder, hvor vi har udarbejdet forslag, har stillet lignende forslag før i tiden. Vi har ikke stjålet fra kommissionens forhandlinger. Vor interesse for rentemodtagernes altfor dårlige levevilkår har gjort sig gældende i det høje ting hver ene-